

Draga braćo i sestre,

nastavljamo kontemplirati Isusa koji ozdravlja. Danas vas posebno želim pozvati da razmislite o situacijama u kojima se osjećamo 'blokiranima' i zatvorenima u slijepoj ulici. Ponekad nam se čini da je beskorisno i dalje se nadati; postajemo rezignirani i više nemamo volje boriti se. Ta se situacija u Evanđeljima opisuje slikom paralize. Zato se danas želim zadržati na ozdravljenju jednog uzetog čovjeka, o čemu govori peto poglavlje Evanđelja po Ivanu (5,1-9).

Isus ide u Jeruzalem na židovski blagdan. Ne odlazi odmah u Hram; zaustavlja se umjesto toga kod jednih vrata gdje su se vjerojatno prale ovce koje su se kasnije prinosile kao žrtve. Blizu tih vrata boravili su i mnogi bolesnici koji, za razliku od ovaca, nisu smjeli ući u Hram jer su se smatrali nečistima! I zato Isus sam dolazi k njima u njihovoj boli. Ti su ljudi gajili nadu u čudo koje bi moglo promijeniti njihovu sudbinu; naime, pokraj vrata nalazio se bazen čije su se vode smatrale čudesnima, sposobnima za ozdravljenje: u određenim trenucima voda bi se uzburkala i, prema tadašnjem vjerovanju, onaj tko bi prvi ušao u vodu, bio bi ozdravljen.

Tako je dolazilo do svojevrsnog "rata među siromasima": možemo zamisliti tužan prizor tih bolesnika koji se s mukom vuku kako bi ušli u bazen. Taj se bazen zvao Betzata, što znači "kuća milosrđa": to bi mogla biti slika Crkve, gdje se okupljaju bolesni i siromašni i kamo Gospodin dolazi da ozdravi i daruje nadu.

Isus se obraća konkretno jednom čovjeku koji je paraliziran čak trideset i osam godina. On je već rezigniran jer se nikada ne uspijeva spustiti u bazen kad se voda uzburka (usp. r. 7). Zapravo, ono što nas često paralizira upravo je razočaranje. Osjećamo se obeshrabreno i riskiramo upasti u duhovnu tromost.

Isus tom uzetom čovjeku postavlja pitanje koje može zvučati suvišno: „Želiš li ozdraviti?“ (r. 6). No, to je zapravo prijeko potrebno pitanje, jer kad si blokiran dugi niz godina, može oslabjeti i sama volja za ozdravljenjem. Ponekad nam više odgovara ostati u stanju bolesti, prisiljavajući druge da se brinu za nas. To ponekad postane i izgovor kako bismo izbjegli donošenje odluka o vlastitom životu. Isus, međutim, vraća toga čovjeka njegovoj najistinskijoj i najdubljoj želji.

Taj čovjek odgovara na Isusovo pitanje na složen način, otkrivajući svoj pogled na život. Kaže prije svega da nema nikoga tko bi ga spustio u bazen: krivnja, dakle, nije njegova, već drugih koji se ne brinu za njega. Taj stav postaje izgovor kako bi se izbjeglo preuzimanje osobne odgovornosti. Ali, je li doista bilo tako da nije imao nikoga tko bi mu pomogao? Evo prosvjetljujućeg odgovora svetog Augustina: "Da, za ozdravljenje mu je bio prijeko potreban čovjek – ali čovjek koji je ujedno i Bog. [...] I tako je došao čovjek koji je bio potreban; zašto onda odgađati ozdravljenje?"

Uzeti još dodaje da, kad god pokušava ući u bazen, uvijek netko drugi stigne prije njega. Taj čovjek izražava fatalistički pogled na život. Mislimo da nam se stvari događaju zato što nemamo sreće, zato što nam je sudbina nenaklonjena. Taj je čovjek obeshrabren. Osjeća se poraženim u životnoj borbi.

Isus mu, međutim, pomaže da otkrije kako je njegov život također u njegovim rukama. Poziva ga da ustane, da se podigne iz svoje kronične situacije i da uzme svoju postelju (usp. r. 8). Taj se ležaj ne smije ostaviti ili baciti: on predstavlja njegovu prošlost bolesti, njegovu životnu priču. Do toga trenutka prošlost ga je blokirala; prisilila ga je da leži poput mrtvaca. Sada on može uzeti tu postelju i ponijeti ju kamo želi: može odlučiti što će učiniti sa svojom pričom! Riječ je o tome da krene naprijed, preuzimajući odgovornost da sam izabere kojim putem poći. I to zahvaljujući Isusu!

Draga braćo i sestre, molimo Gospodina za dar da prepoznamo gdje nam je život zapao u zastoju. Pokušajmo dati glas svojoj želji za ozdravljenjem. I molimo za sve one koji se osjećaju paraliziranima, koji ne vide izlaz. Molimo da se vratimo prebivati u Srcu Kristovu koje je istinska kuća milosrđa!